अथ षष्ठीमाह। "आयं भातु शवसा पञ्चकृष्टीः। इन्द्र इव ज्येष्ठो भवतु प्रजावान्। अस्मा अस्तु पुष्कलं चित्रभानु। आयं पृणक्तु रजसी उपस्थम्" इति। 'अयं' राजा, 'शवसा' बलेन, 'पञ्चकृष्टीः' पञ्चसङ्ख्याकान् मनुष्यान्, निषादपञ्चमान् ब्राह्मणादिवर्णान्, 'आभातु' समन्ताद्दीपयतु। किञ्च 'अयं' राजा, स्वयम् 'इन्द्र इव', 'ज्येष्ठः' प्रशस्यतमः, 'प्रजावान्' प्रजायुक्तः, 'भवतु'। 'अस्मै' राज्ञे, विद्यमानं सर्व्ववस्तुजातं, 'पुष्कलं' सम्पूर्णं, 'चित्रभानु' 'विचित्रभानु, विचित्रत्वेन भासमानं स्वस्वकार्य्यक्षमम् 'अस्तु'। किञ्च 'अयं' राजा, 'रजसी' रञ्जनात्मिके द्यावापृथिव्यौ, 'उपस्थम्' तत्समीपस्थितम् अन्तरिक्षं, 'आपृणक्तु' तेजसा सर्व्वतः प्राप्नोतु, पालयत्वित्यर्थः॥

अथ सप्तमीमाह। "यत्ते शिल्पं कश्यप रोचनावत्। इन्द्रियावत् पुष्कलं चित्रभानु। यस्मिन्त्सूर्य्या अर्पिताः सप्त साकम्। तस्मिन्नाजानमधिविश्रयेमम्" इति। हे 'कश्यपाख्य-प्रजापते, 'ते' तव, 'यत्' 'शिल्पं' कर्म्मकौशलं, 'रोचनावत्' दीप्तिमत्, 'इन्द्रियावत्' वीर्य्योपेतम्, 'पुष्कलं' सम्पूर्णम्, 'चित्रभानु' विचित्रत्वेन भासमानं, किञ्च 'यस्मिन्' त्वदीये शिल्पे, 'सप्तसङ्ख्याकाः 'सूर्य्याः', 'साकम्' 'अर्पिताः' सहावस्थापिताः। ते च सप्त सूर्य्या आरण्यकाण्डे आरोगो भ्राज इत्यनुवाके प्रपञ्चिताः। 'तस्मिन्' शिल्पे, 'इमं' राजानं, 'अधिश्रय' अधिकत्वेन आश्रितं कुरु॥